

tekst: Ger Lodewick – www.orgaandonor-neen.nl

De impact van een bijna-dood-ervaring

In 1997 raakt Brigit Schreuder voor de eerste keer zwanger. Het is een compleet nieuwe ervaring, ook lichamelijk. Mooie tijd, spannende tijd. Wat zal het worden, hoe zal het gaan? Maar dan wordt deze spannende tijd plotseling anders spannend. In week 36 van de zwangerschap treedt een zeer ernstige zwangerschapsvergiftiging op. Brigit wordt doodziek en gaat onmiddellijk het ziekenhuis in. De gynaecoloog vreest voor haar leven en dat van haar nog ongeborn kind. Haastig wordt Brigit ter voorbereiding van een keizersnede onder volledige narcose gebracht. De kans dat zij en haar kind het er levend vanaf zullen brengen, schatten de artsen als vrijwel nul in. “Mevrouw, het is een wonder dat u en uw kind dit overleefd hebben,” zal de gynaecoloog vol verbazing achteraf vertellen.

Tijdens de volledige narcose vindt er iets merkwaardigs plaats. Brigit is zich volledig bewust van alles wat er om haar heen gebeurt. Ze hoort wat er wordt gezegd en voelt de paniekstemming op de operatiekamer. Een angstig gevoel maakt zich van haar meester. “Ik wil graag weten of het goed is met mijn kind. Ik hoor het even huilen en hoor dan niets meer. Ik kan helemaal niets bewegen en niets vragen. En toch ben ik helder in mijn hoofd; ik krijg alles volkomen mee. Ik raak in paniek en ga uit mijn lichaam. Ik zweef als het ware boven mijn lichaam en zie mezelf op de operatietafel liggen. Dat is een heel vreemde

ervaring. Het wordt nog vreemder: ik dring heel soepel door het plafond heen en vlieg de ruimte in. Het gaat ineens razend snel.”

Ik zweef als het ware boven mijn lichaam en zie mezelf op de operatietafel liggen

Bevrijd van allerlei begrenzingsen

Vervolgens verdwijnen de angst en paniek en komt Brigit op een heel mooie plek, die met geen pen te beschrijven is. Ze vertelt: “Als ik het onder woorden probeer te brengen, is het alsof je bewustzijn bevrijd wordt van allerlei begrenzingsen en je dingen kunt waarnemen die je normaal niet kunt waarnemen. Veel kleuren die wij op aarde niet kunnen zien en geluiden die wij hier op aarde niet kunnen horen. En er is telepathisch contact met anderen.” Wat haar het meest bijblijft is licht: “Licht dat zo enorm troostend aanvoelt.

Het was een licht dat liefde en geborgenheid door je heen straalt. Je wordt als het ware één met dat licht. Ik heb me

nooit zo fantastisch gevoeld als toen. Het is een gevoel van totale gelukzaligheid en ik wilde absoluut blijven waar ik was.”

Terug op aarde

Dat laatste bleek echter niet de bedoeling. Brigit werd duidelijk gemaakt dat ze moest terugkeren naar haar aardse lichaam. Hoewel ze dacht dat haar kind, een jongen, direct na zijn geboorte overleden was, kreeg ze door dat hij leefde en haar nodig had. Ze vertelt verder: “De artsen en verpleegkundigen waren inmiddels bezig mij uit de narcose te krijgen en dat

lukte maar niet. Ik kreeg plotseling het gevoel dat ik ergens vanaf viel en ‘naar beneden donderde’. Het duurde even, maar met een harde schok en een schreeuw landde ik in mijn lichaam. De artsen en verpleegkundigen schrokken zichtbaar. Ik voelde me totaal bevroren en mijn lichaam deed enorm pijn, zelfs als ze me voorzichtig aanraakten.”

Dat deze gebeurtenis een stevige impact op haar had, laat zich raden. Er brak een heftige tijd aan. Brigit had heimwee naar die mooie plek. Zij kon er maar moeilijk aan wennen om weer hier te zijn. Haar zoontje had het ook zwaar gehad en huilde erg veel. “Ik was stapeldol op hem, maar ik voelde mezelf ook totaal niet in orde. Geluiden vervormden sterk en kwamen hard binnen. Telkens werd alles wat ik zag wazig en zowel beeld als geluid vervormden. Ik voelde me gevangen in mijn beperkte bewustzijn. Ik zou het in die tijd niet erg gevonden hebben om terug te gaan. Maar dat gebeurde niet.”

Verwarring

Na die gebeurtenis is er een en ander veranderd in Brigit. Ze kan bijvoorbeeld voelen of het nieuws dat op de tv verteld wordt, klopt of niet. “Vaak is dat niet zo. In het begin maakte me dat van streek. De wereld bleek totaal anders in elkaar te steken dan ik altijd aangenomen had. Dat was een verwarrende tijd.”

Associatie met orgaandonatie

In die verwarring is bij haar ook een indringende vraag over orgaandonatie gerezen. “Hoe zou het zijn als je een hersendood verklaarde orgaandonor bent? Zou je dan toch nog iets mee krijgen? Bij mij waren ze er stellig van overtuigd dat ik niets mee kreeg. Klopt het wel dat een mens van wie we denken dat hij geen bewustzijn meer heeft – bijvoorbeeld een orgaandonor – ook werkelijk geen bewustzijn meer heeft?” Ernstige twijfel dus. Brigit verbindt die twijfel aan haar eigen ervaring. “Mijn ervaring was immers dat ik helder kon horen. Alleen, hoe graag ik ook wilde reageren, dat lukte niet. Dat was heel frustrerend. Ik kon mijn vinger geen millimeter bewegen, mijn ogen niet openen, niet praten. Ik kon mijn tong niet eens bewegen. Helemaal niets kon ik bewegen, terwijl ik echt heel helder bij bewustzijn was. Dat is heel akelig en het is zelfs traumatisch geweest.”

Vanwaar Brigits associatie met orgaandonatie en hersendood? Zij is zich later gaan realiseren dat een donor in een vergelijkbare situatie verkeert. Hij kan niets bewegen en lijkt geen bewustzijn te hebben. “Als ik die link leg, komt bij mij de gedachte boven dat een donor ook zo’n ervaring zou kunnen hebben. Stel dat deze mens iets voelt, misschien wel veel voelt, maar niets kan doen omdat zijn lichaam niet kan reageren. Dat moet afgrijselijk zijn.”

Alles wat we de aarde aandoen, doen we uiteindelijk onszelf aan

Uitgebreid bewustzijn

Niet alleen verwarring, maar ook nieuwe inzichten vielen Brigit ten deel. “Ik heb ook gezien dat alles verbonden is met de Bron die ik zo sterk gevoeld heb tijdens deze ervaring. Alles wat leeft, staat in verbinding met deze Bron van licht, liefde en creatie en intelligentie. Ik zag ook dat de aarde en het universum een levend bewustzijn zijn. Alles wat we de aarde aandoen, doen we uiteindelijk onszelf aan.

Soms hoor je mensen zeggen dat een ramp gelukkig ver weg heeft plaatsgevonden. Dat klopt niet want de aarde is een lichaam. Als er een wond zit op je teen dan kunnen de ogen denken dat ze op veilige op afstand van de teen zitten. Totdat de koorts uitbreekt en de ogen ook last krijgen van de wond. Zo is alles met elkaar verbonden.

Zo werkt dat ook met de aarde. Als er aan de andere kant van de wereld een atoombom ontploft, heeft dat gevolgen voor de hele planeet en ook het hele universum. Alles staat in verbinding met elkaar.

Die wetenschap maakt mij indringend duidelijk dat hoe we met de aarde omgaan, met atoomproeven, vervuiling, vernietiging en oorlogen, gevolgen heeft voor alles. Ik ben deze dingen totaal anders gaan ervaren.”

“Ik blijf vertrouwen houden”

Brigit heeft zich jaren eenzaam gevoeld met haar inzichten. Ze kon er met maar weinig mensen over praten. Inmiddels ontmoet zij steeds meer mensen die hetzelfde hebben meegemaakt en voelen. Daaruit zijn dierbare vriendschappen van gelijkgestemden voortgekomen. “Hierdoor kan ik het allemaal beter behappen en voel ik me niet meer zo alleen als vlak na mijn BDE, maar juist begrepen.”

Het is haar opgevallen dat steeds meer mensen bewust en zuinig met de aarde – de natuur en de dieren – willen omgaan. Steeds meer mensen beseffen dat het niet normaal is om beesten zo te mishandelen voor een stukje vlees. Het is niet langer te verantwoorden, de landbouwgronden zo te vergifigen dat alle insecten ten onder gaan en uiteindelijk wijzelf en de aarde ook. “Ik blijf vertrouwen houden dat het goed komt met de aarde. Dat steeds meer mensen bewust gaan leven. Dat het onderwijs een grote switch gaat maken en we gaan kijken welke kwaliteiten de kinderen hebben en vooral die kwaliteiten verder gaan ontwikkelen. De hersenen van kinderen worden vaak zo vervuild met onnuttige informatie of vakken waar ze totaal geen interesse in hebben.”

Bewuste keuzes

Zij is ervan overtuigd dat ook het medische circuit een verandering zal ondergaan en dat er meer holistisch naar een patiënt gekeken gaat worden. “Oorzaken zullen worden aangepakt en niet zoals nu vaak alleen de gevolgen. Hier horen onder andere emoties, voeding en beweging bij. Zelf keuzes maken over reguliere en alternatieve middelen, of dat we onze medicijnen zelf maken met behulp van bijvoorbeeld cannabisplanten. Cannabisolie is een prachtig geschenk van de natuur met een grote geneeskracht. Deze plant die duizenden jaren van het volk is geweest, mag weer terug gegeven worden aan het volk. Ook de druk op vaccinaties en orgaandonatie die door de overheid wordt uitgeoefend dient vervangen te worden door juiste voorlichting. Als al die keuzes ons ontnomen worden, is ons lichaam niet meer van onszelf.”

Oproep

Tenslotte een oproep van Brigit. “Het is nu echt aan de orde dat we met ons allen ons best gaan doen om de aarde de kans te geven zich te herstellen. Dat we ons weer verbonden voelen met de natuur. Dan voelen we ook weer de verbinding met onszelf en anderen en de wereld om ons heen. Dat is zo belangrijk. We leven in een hectische tijd waar veel dingen zullen veranderen. Maar het is ook zeker een boeiende tijd. Ik kan nu zeggen dat ik dankbaar ben dat ik hier mag zijn in deze bijzondere tijd. Ik wil graag nog even hier blijven.”

